

Όλα τα παιδιά έχουν ψυχή.

Όλα ξεκίνησαν από ένα δυναστό κρόκο που μάλλον προερχόταν από θόρυβο. Αμέσως ακούστηκαν αηχάχα από ανθρώπους που έρεχαν να σωθούν. Ο πατέρας της Γλαβίνης άνοιξε το ραδιόφωνο και άκουσε αυτή τη φριχτή λέξη «πόλεμος». Ακόμα θυμάται η Γλαβίνη τα λόγια που είπε ο εκφωνητής του ραδιοφώνου, πως η χώρα τους κατακαβερρέφεται από πόλεμο. Η μητέρα της έβαλε τα πιο βασικά πράγματα μέσα σε μια τσάντα, εμασέλε γαντζάκια τους και αποχαιρέτησε την πόλη των ανθρώπων που ήδη είχε χηριατώσει τους δρόμους. Καθώς έρεχαν για να σωθούν, η Γλαβίνη με τον αδελφό της προχώρησαν πιο μακριά από τους γονείς τους. Ξαφνικά άλλο, 3 δυνατοί κρόκοι ακούστηκαν από πίσω τους. Η Γλαβίνη χύριξε για να δει τι ακούζεται εκεί και τα υγρά και θαμπωμένα μάτια της, κατάφεραν να διακρίνουν μέσα στον καπνό τους γονείς της να περσουν μακριά. Ήταν η τελευταία φορά που είδε τους γονείς της, χωρίς και να τους πει αντί δεν θυμάται πως ακριβώς έφτασε στην Ελλάδα. Λυτό όφισ που έχει μείνει έντονα στην μνήμη της είναι όλοι αυτοί οι περιμωχμένοι άνθρωποι μέσα στην ίδια θάλασσα και ο ήχος των κρημάτων που έσκουαν πάνω στο μικρό σκάφος καθώς δεν ακούγονται τίποτα άλλο.

Οι πρώτες μέρες στην Ελλάδα ήταν δύσκολες. Ζούσε μαζί με τον αδελφό της μέσα σε μια σπηλιά. Όλα της φαινόταν χυρι αν και ο καλοκαιρινός ήλιος έλαμπε στον ουρανό. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεξαν οι άνθρωποι καθώς μιλούσαν μια τελείως διαφορετική γλώσσα. Ο αδελφός της ήταν συνέχεια θυμωμένος και ανήσυχος. Δεν μπορούσε να δειξει στο αυτί που τους είχε σωθεί γι' αυτό και φέρριεκαν αηχάχα στην αδελφή του. Το μόνο που την παρηγορούσε στα καινούργια της ήταν οι συζητήσεις που είχε με τα θαλασσοπλάγια λιφάνια και οι ζωγραφιές που έκανε σε ένα παλιό μπλουζάκι.

→

πατέρα της, καθώς εξήραξε τα συναισθήματά της και όλη τη
ένταση που της είχε δημιουργήσει ο πόλεμος.

Όταν για φιλοσοφία και ήθε ο Ζενσεβέρης η Γιοφρίν
έπρεπε να πάει αναγκαστικά στο σχολείο. Οι πρώτες μέρες στο
σχολείο της φαινόταν σαν βασανιστήριες. Δεν μπορούσε να καταλάβει
κανένα μάθημα και συχνά ένοιθε μείονεμηνικά και πως δεν
αξίζει τίποτα. Μετά από όλο αυτό που είχε περάσει δεν
μπορούσε να εμψυχώσει τους ανθρώπους γύρω της, γι' αυτό και
ήταν συνέχεια μόνη και απομονωμένη από τα άλλα παιδιά.

Παρόλα αυτά την ώρα του μαθήματος δεν σταμάτησε να
ζωγραφίζει και να σχεδιάζει όλα αυτά που ένοιθε, κυρίως
με μωσαϊκά χρώματα. Οι συμμαθητές της συνεχώς την αγνοούσαν
και πολλές φορές της κοροϊδευαν και της φερώνυμναν οίχθη,
αλλά εκείνη δεν το έλεγε, απλώς το κρατούσε μέσα της
και μόνο ζωγραφίζει. Τα παιδιά έσκι βρήμην και παραμέλησαν
του εν έβλεπαν δεν νίδεσαν να μάθουν μαζί της.

Μια μέρα όπως εκεί που μάθωσαν μόνη και σιωπηλά,
εν πλησίασε ένα κορίτσι και έμαθε διδάχτης. Δεν της
μείνησε, αλλά ήθε ένα φύλλο χαρτί, μερικώς μαρμαρόχου και
άρχισε να ζωγραφίζει. Η Γιοφρίν θαύμαζε χωρίς να αναδράσει
συνέχισε να εν παρατηρεί. Μετά από τη ζωγραφία του
κοριτσιού η Γιοφρίν κατάλαβε ότι το ούχθη της ήσαν Εθίδα
Αλέως ήθε και εκείνη το ήθε του πατέρα της και
προσέλαθησε να ζωγραφίζει ώστε να καταλάβει η Εθίδα το
ούχθη της. Τα δύο κορίτσια είχαν βρει του δική τους
τρόπο να επικοινωνούν, καθώς είχαν και οι δύο, και οι
καλύτερα βση ζωγραφίες. Από τότε έγιναν δύο ακρίβες φίλες
και για πρώτη φορά η Γιοφρίν εμψυχώθηκε κάποιον. Της
έδειξε τις ζωγραφίες της και έσκι της αναμάτωσε τα συναισθή-
ματά της. Η Γιοφρίν ένοιθε πως είχε και αυτή αξία όπως

όλοι οι άνθρωποι, ένωσε ανόθευτη και ειρηνόφιλη είχε έναν
άνθρωπο να ενδιαφέρεται για εκείνη. Από τότε η Γλαβρίνη δεν
καθόταν μόνη της στα βράχια με τα θαλάσσια αλιεία αλλά είχε
πάντα δίπλα της την καλύτερη της φίλη να συμπαραϊστούν
παρέα.

ΤΕΛΟΣ

Χρυσόβαλάνου Λορέτου ♡